

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **N. Ch.**
narozený X, státní příslušník Moldavské republiky
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j. OAM-35/ZA-ZA11-K12-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci posuzuje, zda žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které by byly azylově relevantní. Ve shodě s žalovaným ale dospívá k závěru, že žalobce tvrdil tytéž okolnosti, které žalovaný posoudil již při podání první

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

žádosti. V zemi původu žalobce (Moldavsku) v mezidobí nenastaly ani žádné změny, které by přípustnost opakované žádosti zakládaly. Soud proto žalobě nevyhověl.

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce podal dne 15. 11. 2022 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že v letech 2010–2011 sloužil v moldavské armádě u vojenské policie, kvůli čemuž má ve své vlasti mnoho nepřátel. Ti jej hledali nejen v Moldavsku, ale i v Rusku. Navíc v Moldavsku utlačují osoby, které hovoří rusky. Žalobce dále vypověděl, že v zemi původu dluží peníze. Věřitelé mu vyhrožovali, chodili k němu domů a volali mu. Měl kvůli tomu i problémy s otcem. Jelikož neměl práci, nemohl dluh splatit.
3. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. OAM-1006/ZA-ZA11-K12-2022 (dále „první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany“), žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neudělil. Žalovaný v odůvodnění shrnul, že žalobce v Moldavsku nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobce netvrdil ani azylově relevantní skutečnosti pro udělení azylu podle § 12 písm. b), případě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Utlačování rusky mluvících osob nijak nerozvedl, nedoložil a ani se neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc. Nadto je ruština v G., z níž žalobce pochází, úředním jazykem. Žalobce rovněž nevyužil veškeré právní nástroje ochrany, které se mu v Moldavsku nabízely, v souvislosti s tvrzeným pronásledováním kvůli službě u vojenské policie. Jeho tvrzení jsou navíc nepravděpodobná a účelová, protože v řízení o správním vyhoštění vypovídal, že mu v případě návratu do Moldavska nehrozí žádné nebezpečí. Žalovaný dále konstatoval, že ani snaha vyhnout se placení dluhu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ze shromážděných podkladů žalovaný dovozoval, že v Moldavsku lze využít prostředky na ochranu práv a že v poslední době došlo k posílení právního státu. Moldavsko též přijalo kroky k reformě soudnictví a policie. Mezinárodní ochranu žalovaný žalobci neudělil ani pro případné ekonomické potíže v zemi původu.
4. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2023, č. j. 21 Az 22/2023-23. Kasační stížnost následně odmítl Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) usnesením ze dne 6. 12. 2023, č. j. 3 Azs 234/2023-17.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

5. Žalobce dne 9. 1. 2024 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany
6. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 12. 1. 2024 uvedl, že má i ruské občanství. V minulém řízení tuto skutečnost nezmínil, protože se bál. Nevěděl, jaké tu jsou zákony. Vzhledem k válce na Ukrajině toto občanství nepotřebuje. V Rusku žil 17 let (od roku 2005 do roku 2019). V Moldavsku prakticky nebyl (v letech 2010 a 2011 ale v Moldavsku absolvoval základní vojenskou službu). Důvodem pro podání druhé žádosti je dle žalobce to, že lidé, kteří jej hledají, se na něj snaží získat kontakt. Kdyby se vrátil do Moldavska, mohlo by se mu něco stát. Má tam hodně nepřátel, kteří jej stále hledají. Na otázku žalovaného, zda tyto okolnosti sděloval již v řízení o předchozí žádosti, žalobce odpověděl, že ano, vše uváděl.
7. Žalovaný opatřil do spisu zprávy svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) *Základní přehled o zemi – Moldavsko* ze dne 2. 3. 2023 a dále *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023.
8. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce doplnil, že lidé, kteří jej hledají, se dozvěděli, že žalobce v Čechách navštívil kamarád. Chtěli od něj informace, kde pobývá.

Jeho kamaráda zmlátili a zlomili mu nohu, což mají dokládat žalobcem doložené fotografie. Žalobce žalovanému poskytl i video, které obsahuje záznam pobytu přítele v nemocnici. Napadení se odehrálo dne 4. 1. 2024.

9. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V odůvodnění se žalovaný nejprve vyjádřil k žalobcem doloženým fotografiím a videu. Podle žalovaného z nich nevyplývá žádná souvislost s žalobcem uváděnými tvrzeními. Nedokládají, že by žalobcovu příteli měl někdo zlomit nohu v důsledku žalobcových obtíží v zemi původu. Proto žalovaný tyto podklady dále nezohlednil. Žalovaný následně vyhodnotil, že se všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi se vypořádal již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavska opětovně vrátit. V tomto řízení žalobce shodně tvrdí, že má v Moldavsku mnoho nepřátel, kteří ho neustále hledají a snaží se na něj získat kontakt. Žalobce sám při poskytnutí údajů k žádosti potvrdil, že důvody pro podání druhé žádosti jsou obsahově totožné s důvody tvrzenými v předcházejícím řízení. Fakt, že má žalobce ruské občanství, žalovanému v prvním řízení zatajil. Nejedná se ale o novou skutečnost, která by měla mít na postavení žalobce vliv. Žalobce navíc konstatoval, že ruské občanství nepotřebuje a že místem jeho skutečného i registrovaného pobytu v zemi původu je město X, které je na území pod plnou kontrolou moldavské vlády. Z informací o zemi původu pak vyplývá, že v mezidobí (od března 2023) v Moldavsku nedošlo k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Česká republika naopak Moldavsko považuje za bezpečnou zemi původu.

Shrnutí žaloby

10. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
11. Namítá, že v řízení vyšly najevo nové skutečnosti, které žalovaný nezkontroloval v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ty přitom odůvodňují udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona.
12. Žalobce konkrétně uvádí, že se obává návratu do Moldavska, protože tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Zohlednit je třeba i bezprostřední ohrožení Moldavska invazí Ruska na Ukrajinu. Žalobce rovněž poukazuje na situaci v Podněstří, kde se dá očekávat zhoršení bezpečnostní situace. Do tohoto regionu např. dopadala střelba z granátometů. Pokud by žalovaný řádně zjistil stav věci a opatřil si dostatečné podklady, musel by rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný setrvává na tom, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. K obavám žalobce z vyhrožování soukromými osobami (věřiteli a nepřáteli) žalovaný uvádí, že se žalobce má obrátit na příslušné moldavské instituce. Pokud by státní orgány nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, bylo by možné tuto skutečnost považovat za azylově relevantní (viz rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-45). Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by nezjistil skutečný stav

věci a neopatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí. Žalobce tíží povinnost tvrzení a žalovanému mohl sdělit vše podstatné.

Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Žalobce původně žádal nařízení jednání, proto soud nařídil jednání na 26. 3. 2025. Žalobce dva dny před konáním jednání soudu sdělil, že na jednání již netrvá. Žalovaný jednání také nežádal. Proto soud nařízené jednání bez náhrady zrušil, o čemž obě strany informoval, a rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
20. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobitým podkladem pro nové řízení.“ Obdobně NSS konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
21. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

22. Soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřípustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřípustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).
23. S ohledem na podobu žaloby soud dále připomíná, že obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují i obsah rozhodnutí soudu. Soud totiž není oprávněn za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Jak v této souvislosti zdůraznil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné v rovině pouhého paušálního tvrzení vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, odst. 48, a ze dne 21. 6. 2024, č. j. 3 As 41/2023-32, odst. 31).
24. Žalobce jen v obecnosti namítá, že v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyšly najevo skutečnosti zakládající přípustnost opakované žádosti ve smyslu § 11a zákona o azylu. Toto obecné tvrzení ale nemá podklad ve správním spisu. Nadto žalobce nikterak nepolemizuje s žalovaným, který se v napadeném rozhodnutí s žalobcem uváděnými důvody zabýval a po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že se jedná o tytéž skutečnosti, které posuzoval již v předcházejícím řízení. S tím soud souhlasí.
25. Žalobce při poskytnutí údajů k druhé žádosti uváděl, že jej stále hledají jeho nepřátelé z Moldavska. V průběhu řízení doplnil, že se na žalobce měli ptát jeho přítele, kterého zbili a zlomili mu nohu.
26. Žalovaný ale správně podotkl, že pronásledování žalobce jeho nepřáteli z Moldavska (z dob, kdy žalobce sloužil u vojenské policie), případně věřiteli, bylo podstatou již první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V prvním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalovaný těmto tvrzením jednak neuvěřil (měl je za účelová) a jednak dovodil, že se žalobci nabízely účinné prostředky právní ochrany v zemi původu. Nedůvěryhodnost žalobcovy výpovědi žalovaný dovodil na základě protokolu o výpovědi žalobce v tehdy probíhajícím řízení o správním vyhoštění, během něhož se o žádném nebezpečí ze strany třetích osob v zemi původu nezmínil. Naopak žalobce potvrdil, že mu v případě návratu do Moldavska nehrozí žádné nebezpečí. Tyto závěry se žalobci nepodařilo zpochybnit ani v žalobě proti prvnímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 21 Az 22/2023-23).
27. Ve správním řízení žalobce sice na podporu svých tvrzení dokládal fotografie a video, které měly zachycovat muže na lůžku se zlomenou nohou. Nicméně žalovaný přiléhavě argumentoval, že tyto podklady samy o sobě nepotvrzují žalobcova tvrzení. Není z nich patrné, že by na nich zachycený muž ke svým zraněním přišel při potyčce či že by jeho zranění jakkoli souviselo s žalobcovou obavou z pronásledování jeho nepřáteli. Žalobce v žalobě opět tyto závěry nijak nezpochybňuje a soudu nepřísluší, aby za žalobce domýšlel

argumenty, které jeho žalobu podporují. Nadto soud na první pohled neshledává na tomto posouzení žalovaného nic nelogického ani vadného.

28. Z výše uvedeného proto plyne, že žalobce v druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany opravdu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ostatně to potvrdil i sám žalobce při poskytnutí údajů k žádosti, neboť žalovanému sdělil, že vše již uváděl i v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
29. V žalobě nad rámec tvrzení ze správního řízení žalobce argumentuje nepříznivou ekonomickou a bezpečnostní situací v Moldavsku a jeho možným ohrožením ruskou válkou na Ukrajině.
30. Žalovaný se však řídil závěry výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 6/2011-96 a zabýval se též tím, zda nedošlo v zemi původu k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost druhé žádosti žalobce. Za tím účelem si opatřil aktuální zprávy OAMP *Základní přehled o zemi – Moldavsko* ze dne 2. 3. 2023 a dále *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023, které jsou součástí správního spisu. Žádné takové změny od doby posuzování první žádosti žalovaný neshledal a soud mu i v tomto ohledu dává za pravdu.
31. Navzdory obecným žalobním bodům, které žalobce ničím nedokládá, z těchto zpráv vyplývá, že v souvislosti s přípravou na podání žádosti země o vstup do Evropské unie Moldavsko posílilo právní stát a učinilo reformy policie a kroky k reformě soudnictví. Například přijalo komplexní strategii pro zajištění nezávislosti a integrity justičního sektoru na období 2022–2025 a odpovídající akční plán. V dubnu 2022 byly dále přijaty novely trestního zákoníku a zákona o přestupcích s cílem zlepšit reakci státu na trestné činy z nenávisti (viz zpráva OAMP *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu* ze dne 3. 10. 2023, str. 3). Tato zpráva obsahuje na straně 5 i následující závěr: „V Moldavsku nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu: situace v zemi zůstala – přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska a zátěž spojenou s ukrajinskou uprchlickou vlnou – stabilní a v zemi neprobíhal žádný vnitřní ani vnější konflikt.“ Posledně citované se týká i oblasti Podněstří (viz rovněž zpráva OAMP *Základní přehled o zemi – Moldavsko* ze dne 2. 3. 2023, str. 4). Žalobce z Podněstří nadto ani nepochází.
32. Na základě podkladů ve správním spisu se proto nelze domnívat, že by v období od podání první žádosti do současnosti v Moldavsku nastaly takové změny, které by zakládaly důvodnou obavu žalobce z pronásledování podle § 12 zákona o azylu či vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Žalovaným shromážděné podklady nesvědčí o tom, že by bezpečnostní situace (ať už z pohledu vnitřní bezpečnosti či hrozby ozbrojeného konfliktu zvenčí) v zemi původu žalobce opodstatňovala opětovné meritorní projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
33. Soudu není ani z jeho úřední činnosti známo a není ani obecně známou skutečností, že by v současné době došlo k přelití válečného konfliktu z Ukrajiny do Moldavska, či že by takový konflikt bezprostředně hrozil. K vyvrácení tohoto závěru žalobce neoznačil ani nepředložil žádné konkrétní důkazní návrhy. V současné době tak nic nenasvědčuje, že by ve vlasti žalobci hrozilo nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu.

34. Zcela shodnými žalobními body (v případech, v nichž vystupoval stejný právní zástupce jako v této věci) se zabývaly správní soudy i v nedávné době. Přitom tyto námitky ohledně zhoršující se bezpečnostní situace v Moldavsku, ať už v souvislosti s tvrzeným nárůstem počtu vražd a nebezpečím pro civilní obyvatelstvo, nebo v důsledku ruské agrese na Ukrajině, neshledaly důvodnými (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2024, č. j. 22 Az 28/2023-45, a Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2024, č. j. 2 Az 22/2023-31, přičemž NSS odmítl kasační stížnosti proti nim usneseními ze dne 18. 12. 2024, č. j. 8 Azs 221/2024-34, a ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 74/2024-28, či aktuální rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2025, č. j. 55 Az 5/2024-24).
35. K namítaným ekonomickým problémům v zemi původu soud připomíná ustálenou judikaturu NSS, dle níž ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) nemohou založit důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, a dále usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho odst. 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho odst. 12).
36. Pro úplnost soud dodává, že si je vědom rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 10. 2024, sp. zn. C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky*, v němž velký senát Soudního dvora dovodil, že čl. 37 procedurální směrnice brání tomu, aby třetí země mohla být bezpečnou zemí původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež uvádí příloha I této směrnice.
37. Vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, přitom v současnosti vymezuje v § 2 bodě 16 Moldavsko jako bezpečnou zemi původu a až do 30. 9. 2023 jej v § 2 bodě 15 označovalo jako bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 14/2022-154, ale vysvětlil, že takovéto vymezení bezpečné země původu odporovalo požadavkům procedurální směrnice, jak je vyložil rozsudek Soudního dvora sp. zn. C-406/22.
38. Tento judikturní vývoj však není pro nyní posuzovanou věc podstatný. V nynější věci žalovaný nezamítl první žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu s tím, že žalobce přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Naopak žádost meritorně projednal a posuzoval, zdali žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. S ohledem na tvrzené důvody k podání žádosti si obstaral i dostatek relevantních podkladů (podle str. 3 prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany se jednalo o Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 1. 7. 2022, Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 9. 2022 k situaci v Podněstří a ze dne 8. 2. 2023 obecně k situaci v Moldavsku a několik tiskových zpráv České tiskové agentury zejména k bezpečnostní a politické situaci v zemi).
39. Žalovaný tedy již první žádost posoudil v režimu „plného přezkumu“ a nešel cestou zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost, v důsledku čehož by se uplatnily mnohem slabší pojistky ochrany práv žalobce (ke srovnání rozdílů mezi těmito dvěma režimy viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2024, č. j. 41 Az 47/2023-58, odst. 53–62). Tudíž otázka, zda lze Moldavsko jako celek považovat za bezpečnou zemi původu, nemá pro právní postavení žalobce v tomto řízení význam. Byť žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu, neustal jen na tomto konstatování. Do

správního spisu založil relevantní podklady, na základě nichž lze tamní situaci dostatečně posoudit.

40. Soud uzavírá, že žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí a přihlížel ke všem podstatným skutečnostem. Jeho závěr o nepřipustnosti opakované žádosti proto obstojí.

Závěr a náklady řízení

41. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2025

Karel Ulík, v. r.
samosoudce